

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 369/2017
10.05.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, ..., Филијала ..., коју у ревизијском поступку заступа пуномоћник Никола Недељковић, адвокат из ..., против туженог ББ у стечају, ..., коју заступа пуномоћник Ђорђе Стефановић, адвокат из ..., ради утврђења разлучног права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1172/17 од 08.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1172/17 од 08.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Панчеву П 27/16 од 17.11.2016. године, у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев, те је утврђено постојање разлучног права на одвојено намирење према туженом за износ од 9.163.515,89 динара од чега 7.515.988,88 динара на име главног дуга и 1.647.527,01 динара на име камате обрачунате на главни дуг, на монтажном металном силосу за складиштење зрна житарица постављен на парцели ... КО ..., одређеним Решењем АПР-а ЗЛ бр. ... од 02.10.2008. године чије постојање је утврђено и решењем о извршењу Општинског суда у Вршцу И бр. 1189/10 од 27.10.2010. године, са законском затезном каматом почев од 30.03.2011. године као дана отварања стечаја до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио утврђење постојања разлучног потраживања односно права на одвојено намирење, према туженом за разлику од досуђеног износа од 9.163.515,89 динара до траженог износа од 14.973.384,72 динара, на покретним стварима ближе одређеним решењем АПР ЗЛ бр. ... од 29.04.2008. године чије постојање је утврђено и решењем о извршењу Општинског суда у Вршцу И 1189/10 од 27.01.2010. године са законском затезном каматом од 30.03.2011. године као дана

отварања стечаја до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 33.606,80 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 1172/17 од 08.06.2017. године, у ставу првом изреке одбија као неосновану жалбу тужиоца и потврђује наведену првостепену пресуду у ставу II изреке. Ставом два изреке преиначена је наведена првостепена пресуда у ставу I и III изреке и пресуђено да се одбија тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди постојање разлучног потраживања односно право на одвојено намирење према туженом за износ од 9.163.515,89 динара од чега 7.515.988,88 динара на име главног дуга и 1.647.527,01 динара на име обрачунате камате на главни дуг, на монтажно металном силосу за складиштење зрна житарица постављеног на парцели ... КО ..., одређеним Решењем АПР-а ЗЛ бр. ... од 02.10.2008. године чије постојање је утврђено и решењем о извршењу Општинског суда у Вршцу И бр. 1189/10 од 27.10.2010. године, са законском затезном каматом почев од 30.03.2011. године као дана отварања стечаја до исплате. Ставом три изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 735.983,00 динара. Решењем истог суда од 14.09.2017. године допуњена је наведена другостепена пресуда у ставу два изреке тако што се поред досуђених трошкова тужилац обавезује да туженом плати трошкове другостепеног поступка у износу од 285.086,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и потпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове је опредељено тражио.

У одговору на ревизију тужени оспорава наводе исте и предлаже да је ревизијски суд одбије у целости. Трошкове је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијски наводи у вези утврђеног чињеничног стања, поступка вештачења и оцене доказа, не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању стечајни управник је од укупно пријављеног разлучног потраживања туженог делимично признао по Уговору о кредиту од 28.04.1998. године и по Уговору о кредиту од 13.02.2008. године. По Уговору о кредиту од 13.02.2008. године тужилац има уписано založno право у АПР на утоваривачу марке „...“. Такође је стечајни управник признао стечајно потраживање тужиоца по Уговору о кредиту од 05.09.2008. године, које се састоји од главног дуга од 7.515.988,88 динара и камате обрачунате до дана отварања стечајног поступка у износу од 1.647.527,01 динара. По овом Уговору тужилац има уписано založno право у АПР-у под бројем Зл ... од 02.10.2008. године на монтажном металном силосу за складиштење зрна житарица које се налазе на

парцели ... КО Као разлог оспоравања одвојеног права намирења тужиоца по наведеним уговорима стечајни управник је навео да су Уговори о залози на покретним стварима од 29.02.2008. године и од 23.09.2008. године сачињени супротно члану 49а. Закона о задругама („Сл. гласник РС“ 34/2006), који је ступио на снагу 17.04.2006. године. У тренутку када је тужени располагао својом покретном имовином по уговорима о залози, имовина стечајног дужника исказана у билансном плану који је направљен за апликацију за кредит, чинила је 95 % друштвеног капитала према 5 % задружног. Агенција за приватизацију туженом није дала одобрење за закључење уговора којим оптерећује своју имовину, тражећи допуну документације. У званичном регистру привредних друштава АПР-а регистровани су чланови – задругари, а није регистрован друштвени капитал, с тим што је власничка структура исказана у складу са наведеним на дан 12.06.1990. године друштвени капитал основних организација коопераната је 97,79 %, а улози оснивача 2,21 %. Савез удружених земљорадника и радника ОКК ВВ ... на седници одржаној 12.06.1990. године када је исказана власничка структура капитала је донео одлуку о организовању ОКК ВВ ... у земљорадничку задругу којом је предвиђено да даном уписа задруге у регистар надлежног суда престаје ОКК ВВ ..., чија права и обавезе се преносе на земљорадничку задругу, као и основна и друга средства у друштвеној својини. Из налаза и мишљења судског вештака, према књиговодственој евиденцији на дан 31.12.2012. године, утврђена је структура капитала задруге и то 96,61 % друштвени капитал, а 3,39 % задружни капитал. Процентуални однос предмета оптерећења у истој на дан 24.05.2010. године, који је доставила ББ по захтеву Агенције за приватизацију је такав да је 95,34 % друштвени капитал, а 4,66 % задружни капитал. Даље је утврђено да је изградња силоса на коме је установљена залога Уговором о залози на покретној ствари од 23.09.2008. године у корист тужиоца, финансирана кредитом од укупно 15.175.000,00 динара, а њено евидентирање се врши у пословним књигама као имовина задруге у оквиру активе.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд закључује да су испуњени услови да се тужиоцу утврди одвојено право намирења на силосу. Сматра да је спорни силос изграђен улагањем искључиво задружне имовине. Зато му није била потребна сагласност Агенције за приватизацију за спорно располагање и тужилац може остварити право на одвојено намирење.

Другостепени суд налази да је нижестепени суд погрешно применио материјало право и одбија тужбени захтев налазећи да је располагање туженом ништаво. Овај суд је на становишту да је туженом била потребна сагласност Агенције за приватизацију за располагање силосом, без обзира на извор финансирања изградње истог.

Неоснован је ревизијски навод да судови нису правилно утврдили врсту својине (друштвена или задружна својина) на предметном силосу. Оценом изведених доказа и вештачењем је утврђен проценат партиципирања задружног капитала у укупном капиталу задруге испод 5%. У складу са тим процентом се третира и сваки приход, ствар или добит остварена у пословању задруге. Тако је и спорни силос у друштвеној својини 96,61%, а преосталих 3,39% у задружној својини и представља увећање претежно друштвеног капитала у имовини тужене задруге. Требало је одржати референдум ради изјашњавања коопераната да је то што је уписано као друштвена својина сада задружна својина, што није урађено.

Отуда је за располагање силосом била потребна сагласност Агенције за приватизацију и другостепени суд је правилно применио одредбу члана 49а Закона о задругама. Стога ревизијски наводи тужиоца по том питању представљају сопствену оцену супротну налазу која представља његово субјективно виђење спорне чињенице да је силос искључиво у задружној својини. У прилог наведеног иде и чињеница да је тужени тек дописом од 09.03.2010. године (из чије садржине произилази да се односи на спорни силос) тражио сагласност Агенције за приватизацију за располагање силосом, а не 2008. године када је залога уписана.

Неоснован је ревизијски навод да Агенција за привредне регистре у поступку уписа ручне залоге по службеној дужности испитује да ли је за успостављање залоге потребна сагласност Агенције за приватизацију. Ова обавеза Агенције за привредне регистре није успостављена ни једним позитивно правним прописом, па не стоје наводи тужиоца у том смислу.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. и 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци пресуде под један.

Решавајући по захтеву туженог за накнаду трошкова насталих поводом одговора на ревизију, Врховни касациони суд је закључио да одговор на ревизију није био нужен у овој правној ствари. Стога и трошкови настали поводом овог поднеска не представљају нужне трошкове који би се у смислу члана 150. Закона о парничном поступку могли досудити на терет тужиоца. Стога је применом одредби члана 159. истог Закона одлучио као у ставу 2. изреке.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић